

Scénář – Alena Vernerová

Alena Vernerová se narodila v roce 1932 v Benešově. A právě tam – ve městě, kde zná každou ulici – prožila celý život.. A nejenže tam zůstala celý život – nikdy se neodstěhovala ani z ulice, kde vyrostla.

No tak pocházím z Benešova, celá moje rodina je Benešov, děda, praděda je zas z Neveklova. Ty jsem ještě všechny stihla.

Dětství paní Aleny nebylo snadné. Vyrůstala ve skromných podmínkách – s rodiči a o dva roky mladší sestrou sdíleli jednu jedinou místnost. Na pohodlí nebyl prostor, ale o to víc si pamatuje detaily každodenního života.

Tak jsme získali malej byt, asi 12 čtverečních metrů. Když si představíte postel od zdi a okno a pak postel, to byly tyhle dvě strany, jo. Takže my jsme měli hned u postele skříň, pak jsme měli kredenc, mycí stůl, tehdy byly plechový umyvadla, takový kostry, do toho se dával lavor.

Když začala druhá světová válka, bylo jí sedm. Nejvíc si pamatuje strach, zatemněná okna a školní lavice, které najednou zůstaly prázdné. Někteří spolužáci už se nikdy nevrátili.

My jsme se s tou Irenkou jako sblížili a to byla Židovka. Vemte si, že přijdete do třídy a ta Irenka tam není. To jediný, co vás těšilo v té třídě, to tam není. Pak se dovíte to, že jo po tom pátráte, tak víte, že musela do koncentráku.

Ani po skončení války nebyl jejich život jednoduchý. Komunistický převrat v roce 1948 ovlivnil i život její rodiny. Tatínkovi znárodnili dílnu a musel začít pracovat ve státním podniku, kde se necítil dobře.

Můj tatínek byl lakýrník a v tomhle domě měl dílnu, kam ti truhláři vozili nábytek. Tatínkovi zabrali dílnu, tady ten krám, co měl, teď je tam byt, jo. A musel do komunálu.

I přesto vše, čím si paní Vernerová prošla, dokázala vždy na svět hledět s optimismem. Závěrem by chtěla vzkázat dnešní mladé generaci:

Aby se učili. A ještě, to je moje myšlenka, jestli znáte desatero: nezabiješ, nesesmilníš, nepokradeš. No a vy buďte hrdý, že jste Češky a zůstaňte Češkama.